

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Αιγύπτου

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/2960/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 7/8/2023 7:38:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 30/06/2024 16:53:29

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 9 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ιερά Λείψανα: Η Κάρα και τα περισσότερα Λείψανα του Αγίου φυλάσσονται στη Μονή Αγίας Τριάδος Αιγίνης.

Ένας αστράγαλος του Αγίου βρίσκεται στο ομώνυμο Προσκύνημα Καμάριζας Λαυρίου.

Ένας σπόνδυλος του Αγίου βρίσκεται στο ομώνυμο Προσκύνημα Χανίων Κρήτης.

Ημ/νια Βίου: 7/8/2023 7:38:00 μμ

Βιογραφία

Ο Άγιος Νεκτάριος, κατά κόσμον Αναστάσιος, γεννήθηκε στις 1 Οκτωβρίου 1846 μ.Χ., στην Συληβρία της Ανατολικής Θράκης. Γεννήθηκε σε χώματα ελληνικά από ευσεβείς γονείς, τον Δημοσθένη και την Μαρία Κεφαλά, το 5ο από τα 6 παιδιά φτωχής οικογένειας.

Από μικρό παιδί η ευσεβής γιαγιά του, του έμαθε τον 50ο Ψαλμό, το «ελέησόν με ο Θεός» και όπως λέει χαρακτηριστικά ο Συναξαριστής του βίου του, όταν έφθανε στο σημείο του Ψαλμού «διδάξω ανόμους τας οδούς Σου» το επαναλάμβανε μόνος του πολλές φορές. Από μικρός έφτιαχνε τεχνητούς άμβωνες και μιλούσε για το Χριστό στα παιδιά της ηλικίας του.

Αφού τελείωσε το δημοτικό και το σχολαρχείο στην πατρίδα του, με την ευχή των γονέων του, παίρνει την απόφαση να ξενιτευθεί στην Κωνσταντινούπολη, καθώς η οικογένειά του αδυνατούσε να συντηρήσει όλα τα μέλη της, και η γενέτειρά του δεν είχε σχολείο μέσης εκπαίδευσης. Ήταν μόλις 14 ετών.

Τα πρώτα χρόνια της παραμονής του στη Κωνσταντινούπολη η ζωή για το μικρό Αναστάσιο ήταν σκληρή και δύσκολη. Ο Αναστάσιος βρήκε εργασία σε έναν έμπορο καπνών που δεν τον πλήρωνε όπως έπρεπε, έτσι είχε μείνει με τρύπια παπούτσια και άθλια ενδύματα. Αλλά είχε πολλή πίστη στο Θεό και η προσευχή του ήταν η μόνη παρηγοριά. Όταν παρατήρησε ότι ο εργοδότης του έγραφε επιστολές και έπαιρνε απαντήσεις, ο Αναστάσιος με το παιδιάστικο μυαλό και την άδοξη καρδιά του, θέλησε να γράψει και αυτός μια επιστολή, γιατί είχε πολλά να πει. Αλλά σε ποιον θα την έγραφε; Δεν γνώριζε κανένα και δεν θα μπορούσε να γράψει στη μητέρα του γιατί δεν ήθελε να την στενοχωρήσει. Και όμως αισθανόταν μεγάλη την ανάγκη να γράψει, ήθελε να γράψει για τις συνθήκες της εργασίας του και ότι χρειαζόταν χρήματα για να αγοράσει παπούτσια και ενδύματα. Η ελπίδα που είχε στο Θεό δεν τον εγκατέλειπε ποτέ και έτσι σκέφτηκε να γράψει μια επιστολή με παραλήπτη το Χριστό, να του αφηγηθεί τα προβλημάτά του. Πήρε το μολύβι του και έγραψε:

«Χριστούλη μου, δεν έχω παπούτσια και ρούχα. Στείλε μου τα Σε παρακαλώ. Ξέρεις πόσο Σε αγαπώ. Αναστάσιος».

Έκλεισε την επιστολή με εμπιστοσύνη και έγραψε στο φάκελο: «Προς Κύριον Ιησού Χριστό στον παράδεισο».

Στον δρόμο για το ταχυδρομείο συνάντησε τον ιδιοκτήτη ενός γειτονικού καταστήματος. Ο άνδρας τον συμπαθούσε ιδιαίτερα για τον καλό του χαρακτήρα και την αθωότητα του, γνωρίζοντας μάλιστα τι περνούσε αισθανόταν οίκτο γι' αυτόν. Όταν τον ρώτησε που πηγαίνει, ο Αναστάσιος μουρμούρισε κάτι και κούνησε την επιστολή που κρατούσε στο χέρι του. Ο έμπορος προσφέρθηκε να ταχυδρομήσει εκείνος την επιστολή και ο Αναστάσιος του την έδωσε. Ο έμπορος την πήρε και κτύπωντας ελαφρά τον Αναστάσιο στο κεφάλι του είπε να επιστρέψει πίσω και να μην ανυσηχεί. Από περιέργεια ο έμπορός έριξε μιά ματιά στον παραλήπτη. Αμέσως η περιέργειά του οξύνθηκε, άνοιξε την επιστολή και την διάβασε. Συντετριμένος από συγκίνηση, πήρε κάποια χρήματα, από την τσέπη του και κατόπιν τα έβαλε σε έναν φάκελο και τα έστειλε ανώνυμα στο αγόρι. Ο Αναστάσιος γέμισε από χαρά όταν έλαβε την επιστολή και ευχαρίστησε θερμά τον Θεό.

Μερικές ημέρες μετά από αυτό, ο εργοδότης του τον είδε που ήταν καλύτερα ντυμένος και σκέφθηκε ότι πρέπει να του είχε κλέψει χρήματα και άρχισε να τον δέρνει. Αλλά ο έμπορος που τον είχε βοηθήσει με την επιστολή, είδε τον ξυλοδαρμό από το αφεντικό του και έτσι ζήτησε από τον μικρό Αναστάσιο να δουλέψει κοντά του. Η κατάσταση μεταστράφηκε. Άρχισε να εργάζεται στο επιπλοποιείο του, με αποτέλεσμα οι ώρες εργασίας να μειωθούν, να έχει χρόνο για εκκλησιασμό, να εντρυφεί στην Αγία Γραφή, να πηγαίνει σχολείο, ενώ σύντομα η οικογένεια του τον ακολούθησε στην Κωνσταντινούπολη.

Στην Πόλη κάθισε συνολικά 7 έτη και σε ηλικία 20 ετών την εγκατέλειψε, παρότι δεν ολοκλήρωσε την μόρφωση του, για να πάει στο Λιθί της Χίου να εργαστεί ως δάσκαλος. Όλοι όσοι τον γνωρίζαν τον θαυμάζουν και τον αγαπούν λόγω του εμφανούς ψυχικού του κάλλους και των ποικίλων αρετών του.

Εκεί αρχικά θα γνωρίσει τον μεγάλο ευεργέτη του Ιωάννη Χωρέμη, ένα εύπορο τοπικό άρχοντα, ο οποίος εξαιτίας ενός περιστατικού που είχε συμβεί κατά την μεταφορά του Αγίου από την Συληβρία προς την Κωνσταντινούπολη (ένας ανηψιός του Χωρέμη τον βοήθησε να επιβιβαστεί στο πλοίο γιατί δεν είχε χρήματα), τον έθεσε υπό την προστασία του.

Ο Άγιος Νεκτάριος όμως είχε αποφασίσει πλέον να εξέλθει της κοσμικής ζωής. Στη Νέα Μονή της Χίου μετά από τριετή δοκιμασία, στις 7 Νοεμβρίου 1876 μ.Χ., λαμβάνει το αγγελικό σχήμα με το όνομα Λάζαρος, σε ηλικία 30 χρονών. Ένα χρόνο αργότερα στις 15 Ιανουαρίου 1877 μ.Χ. χειροτονείται διάκονος από τον μητροπολίτη Χίου, Γρηγόριο και μετονομάζεται σε Νεκτάριο. Ο Άγιος Νεκτάριος είχε κλίση προς το μοναχισμό, που επιθυμούσε πάνω από όλα και όχι τόσο στον κοσμικό βίο έστω και ως κληρικός. Οι πιέσεις όμως που του ασκήθηκαν λόγω των χαρισμάτων του λόγου και της μορφώσεώς του, τελικά τον έστρεψαν προς τον κοσμικό κλήρο, αν και ποτέ δε λησμόνησε μέχρι τέλους της ζωής του, τον μοναχισμό.

Στή Χίο φοιτά στο γυμνάσιο αλλά ο μεγάλος σεισμός του 1881 μ.Χ. τον αναγκάζει να πάει στην Αθήνα, όπου ολοκληρώνει τις γυμνασιακές σπουδές του στο Βαρβάκειο, παίρνοντας απολυτήριο ως κατ' οίκον διδαχθείς. Τον ίδιο χρόνο ταξιδεύει στην Αλεξάνδρεια, για να συναντήσει τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιο.

Ο Σωφρόνιος, τριετής ήδη στον πατριαρχικό θρόνο εντυπωσιάστηκε από τον Νεκτάριο και με βάση τις πολύ καλές συστάσεις που είχε, τον έστειλε στην Αθήνα ξανά, να φοιτήσει στη θεολογική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο Νεκτάριος εκεί διέπρεψε, και μάλιστα, πρώτευσε στο διαγωνισμό σχολικής κοσμητείας στο «Παπαδάκειο κληροδότημα», με αποτέλεσμα να κερδίσει υποτροφία σπουδών στη θεολογική σχολή, κάτι που τον ανακούφισε πολύ, καθότι ο ευεργέτης του Ιωάννης Χωρέμης είχε φύγει από τη ζωή, με αποτέλεσμα να βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση. Αφού έλαβε το πτυχίο του (1885 μ.Χ.), πάλι ανεχώρησε προς την Αλεξάνδρεια.

Στην Αλεξάνδρεια όλα έβαιναν καλώς για τον Νεκτάριο. Άμεσα, με την επιστροφή του, χειροτονείται Ιερέας και 5 μήνες αργότερα τοποθετείται γραμματέας του Πατριάρχη παίρνοντας το αξίωμα του Αρχιμανδρίτη. Εν συνεχεία μέσα σε δύο μήνες, πείθοντας για την ρητορική του ικανότητα, ανελίχθηκε σε ιεροκήρυκα ενώ έλαβε και θέση Πατριαρχικού επιτρόπου. Μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα ο Νεκτάριος ανήλθε στην ιεραρχία του πατριαρχείου όντας ένας πολύ έμπιστος άνθρωπος στο πλευρό του Πατριάρχη. Στις 15 Ιανουαρίου του 1889 μ.Χ. θα ανακηρυχτεί επίσκοπος Πενταπόλεως Λιβύης μετά από την κοίμηση του επισκόπου της περιοχής Νείλου. Το πρακτικό της χειροτονίας του διασώζεται μέχρι και σήμερα (Πρακτικό εκλογής κωδ.66, σελ. 394).

Με μεγάλη ταπείνωση δέχτηκε το αξίωμα της αρχιερωσύνης και είναι αξιοσημείωτο να αναφέρουμε τι έλεγε προς τον Κύριο: «Κύριε διατι με άνύψωσες εις τοσοούτον μέγα αξίωμα; Έγω σοῦ έζήτησα νά γίνω μόνον Θεολόγος κι όχι Μητροπολίτης. Έκ νεαρᾶς ηλικίας Σοῦ έζήτησα νά γίνω ἕνας άπλός έργάτης τοῦ Θείου Λόγου Σου, και Σύ, Κύριε, τώρα με δοκιμάζεις με τόσα πράγματα. Άλλ' ύποτάσσομαι, Κύριε, εις τὸ θέλημά Σου, και δέομαι: καλλιέργησε έντός μου τήν ταπεινοφροσύνην και τὸν σπόρον τῶν λοιπῶν άγιων άρετῶν, δι' ὧν τρόπων γνωρίζεις, και άξιώσόν με νά ζήσω πάσας τάς έπί γῆς ήμέρας μου συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ μακαρίου Παύλου, ὅστις λέγει: «Ζῶ δὲ οὐκέτι έγώ, ζῆ δὲ έν έμοί Χριστός». Και ο Κύριος εισάκουσε τη δέηση του ταπεινού Ιεράρχου. Οι αρετές του Αγίου διεδόθησαν παντού και όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για το θησαυρό που τους χάρισε ο Θεός.

Αυτή η ραγδαία άνοδος του Νεκταρίου, δεν πέρασε απαρατήρητη από τους υπολοίπους επισκόπους. Ο Σωφρόνιος πλησίαζε τα 90 χρόνια ζωής πλέον και η κούρσα της διαδοχής είχε ξεκινήσει. Ο λαός ο οποίος είχε ευεργετηθεί από το πολυποϊκίλο έργο του Νεκταρίου (κυρίως φιλανθρωπικό αλλά και ποιμαντικό και αντιαρειτικό) επιθυμούσε την άνοδο του στον πατριαρχικό θρόνο και σε συνδυασμό με την εύνοια του Σωφρονίου καθίστατο η πρώτη επιλογή. Οι αντίπαλοί του γνωρίζοντας όλα αυτά, αποφάσισαν να τον παραμερίσουν, κατηγορώντας τον, πως ήθελε να ανατρέψει το Σωφρόνιο από τον θρόνο, αλλά και με άοριστες κατηγορίες ηθικής φύσεως. Επίσης είχαν μαζί τους και μερίδα κληρικών, οι οποίοι πίστευαν ότι η τακτική που ακολουθούσε ο Νεκτάριος ως επίσκοπος, δηλαδή λιτότητας και πενίας της εκκλησίας, θα επηρέαζε την οικονομική κατάσταση του Πατριαρχείου, το οποίο χωρίς οικονομική δύναμη θα γινόταν έρμαιο των διαφόρων πολιτικών ή εθνικών πιέσεων.

Ο Σωφρόνιος που πληροφορήθηκε τις κατηγορίες, που ισχυρίζονταν ότι έπραξε το αγαπημένο του παιδί, πείστηκε για την αλήθεια των ισχυρισμών. Αποτέλεσμα ήταν η άμεση εντολή, για παύση της ιδιότητάς του. Κάτι που ήταν εκκλησιαστικά παράνομο, καθότι σύμφωνα με το εκκλησιαστικό δίκαιο έπρεπε να παρουσιαστεί ο Νεκτάριος ενώπιον συνόδου η οποία θα εξέταζε, μετά ακροάσεως του κατηγορουμένου, τις κατηγορίες.

Ο Νεκτάριος δεν θέλησε να τραβήξει το σχοινί στα άκρα και ανεχώρησε από την Αλεξάνδρεια, εν αντιθέσει με τους αντιπάλους του, οι οποίοι θέλησαν την οικονομική και ηθική εξόντωση του. Πέραν δηλαδή του ότι φρόντισαν να σπιλώσουν το όνομα του στην Αθήνα και την Κωνσταντινούπολη, με αποτέλεσμα να αδυνατεί να εργαστεί οπουδήποτε, παρακρατούσαν και τους μισθούς του.

Ο Νεκτάριος βρέθηκε ενώπιον ακόμα μιας πολύ δύσκολης κατάστασης, όπως από μικρή ηλικία πολλές φορές είχε βρεθεί. Ο ίδιος ενοικίασε ένα μικρό δωμάτιο στα περίχωρα των Αθηνών, αλλά αδυνατούσε να πληρώσει το ενοίκιο, ενώ δεν είχε χρήματα να τραφεί. Η παράλληλη διαπόμπευσή του, ακόμα και σε κυβερνητικά κλιμάκια δυσχαίρεναν την δυνατότητα εύρεσης εργασίας. Προσπαθούσε μέσω του Αρχιεπισκόπου Γερμανού να βρει μια θέση ιεροκήρυκα. Ο ίδιος παρά την συμπάθεια που έτρεφε προς το πρόσωπό του, αδυνατούσε λόγω πιέσεων από την σύνοδο να τον βοηθήσει. Έφτασε μέχρι τον υπουργό παιδείας και εκκλησιαστικών, που όμως του διεμήνυσε, ότι λόγω του νόμου (ο Νεκτάριος δεν είχε ελληνική υπηκοότητα) αδυνατούσε να τον βοηθήσει.

Μετά από λίγο καιρό, τελικά ο Άγιος Νεκτάριος διορίστηκε ιεροκήρυκας χάρη στη βοήθεια ενός ανθρώπου ονόματι Μελά ο οποίος ήταν μέλος της κυβέρνησης και τον είχε γνωρίσει στην Αλεξάνδρεια. Μεσολαβώντας στο γραφείο του υπουργού διορίστηκε εν τέλει ιεροκήρυκας στη Χαλκίδα. Η φήμη όμως που τον ακολουθούσε ακόμα παρέμενε. Πέρασε δύσκολες στιγμές καθότι υπήρχε μεγάλη καχυποψία σε βάρος του, από τις κατηγορίες που τον ακολουθούσαν. Αποτέλεσμα αυτού ήταν, άνθρωποι από την Αθήνα αλλά και ντόπιοι να τον αποδοκιμάζουν στις ομιλίες του, στιγματίζοντας τον.

Το 1891 μ.Χ., δύο έτη μετά από τις κατηγορίες που του εξαγγέλθηκαν και την απομάκρυνσή του από την Αλεξάνδρεια, στην κυβέρνηση ακόμα γίνονταν προσπάθειες για την αποπομπή του από τη θέση που κατείχε. Τότε αποκαλύφθηκε πλήρως το σχέδιο κι η πλεκτάνη που είχε στηθεί σε βάρος του. Όλα ξεκίνησαν από την αποκάλυψη ότι δεν έπαιρνε τα χρήματα που του οφείλονταν και εργαζόταν αμισθί επί της εποχής της επισκοπείας του. Επίσης παρότι παρέμενε δικαιωματικά επίσκοπος Πενταπόλεως, αφού είχε παράνομα εκδιωχθεί δεν ελάμβανε χρήματα. Εν συνεχεία καθарίστηκε το όνομά του από κάθε είδους ανάμιξη σε σκάνδαλο ηθικού χαρακτήρος και από παντός είδους ραδιούργες προσπάθειες σε βάρος του πατριάρχη. Αυτό, ειδικά μετά την σκληρή συμπεριφορά του ποιμνίου, τον έκανε συμπαθή ενώπιον του λαού στη Χαλκίδα. Άρχισε τότε με περισσή άνεση να κηρύττει. Γρήγορα η φήμη του εξαπλώθηκε μακρύτερα από την Χαλκίδα, ενώ ο λαός έδειξε μεγάλη συμπάθεια στο πρόσωπό του, όταν χήρεψε η θέση του τοπικού επισκόπου, σχεδόν απαιτώντας την άνοδό του στο θρόνο.

Το 1892 μ.Χ. και 1893 μ.Χ. διορίστηκε ιεροκήρυκας στο νομό Λακωνίας και Φθιωτοβοιωτίας αντίστοιχα. Ο Νεκτάριος πραγματοποιούσε διαρκώς περιοδείες σε χωριά και πόλεις κηρύττοντας, την ώρα που φίλοι του προσπαθούσαν να τον μεταθέσουν στη Ριζάρειο σχολή Αθηνών. Όταν έγινε αντιληπτό άρχισαν πάλι κάποιοι ψίθυροι, οι οποίοι τελικά δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τον Νεκτάριο από το να γίνει διευθυντής της Αθηναϊκής θεολογικής σχολής της εποχής, που επί των ημερών του γνώρισε μεγάλη αίγλη.

Τον Μάρτιο του 1894 μ.Χ. διορίστηκε ως διευθυντής της σχολής. Εργάζεται με ζήλο Θεού για την εμφύτευση του ιερού ζήλου της ιεροσύνης στους ιεροσπουδαστές του, αλλά και την επαγγελματική τους αποκατάσταση, την αναμόρφωση του αναλυτικού προγράμματος της σχολής, ακόμη και για την καλύτερευση του φαγητού και την άθληση. Κατάφερε να χορηγούνται τέσσερις υποτροφίες κάθε χρόνο για μαθητές προερχόμενους από τη Μικρά Ασία.

Το κυριότερο είναι ότι αποτελεί για αυτούς ένα ζωντανό παράδειγμα. Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στη λατρευτική ζωή και ανέδειξε ως λατρευτικό κέντρο το ναό του Αγίου Γεωργίου της Ριζαρείου και τη σχολή πνευματικό ίδρυμα προσκαλώντας επιστήμονες να δίνουν διαλέξεις. Η προσευχή του ήταν το σημαντικότερο λίπασμα για την άνθηση της σχολής.

Παράλληλα ασκούσε και λειτουργικό, κηρυκτικό, εξομολογητικό και φιλανθρωπικό έργο. Σχετίζεται με τον πάπα-Πλανά (βλέπε 2 Μαρτίου) και παίρνει μέρος στις αγρυπνίες στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου όπου έψαλλαν οι Παπαδιαμάντης και Μωραϊτίδης.

Οι αμφιβολίες που υπήρχαν πλέον περί του Νεκταρίου δεν ήταν τόσο για τις κατηγορίες του παρελθόντος, χωρίς όμως και να εκλείψουν, αλλά κατά πόσον αυτός ο λεγόμενος και «δεσποτοκαλόγερος», θα ήταν δυνατόν με τις παλαιές και θρησκευτικές αντιλήψεις του, να μπορέσει να πετύχει στο έργο που του ανατέθηκε, καθώς η Ριζάρειος σχολή ήταν μεν θεολογική σχολή, ήταν δε σχολή που φοιτούσαν και πολλά παιδιά ευκατάστατων Αθηναίων και άλλων αρχόντων και πολιτικών της εποχής, που δεν θα γίνονταν απαραίτητα ιερείς ή θεολόγοι, αλλά επιστήμονες. Σύντομα όμως κάμφθηκαν όλες οι αντιρρήσεις από το ρηξικέλευθο τρόπο διαπαιδαγώγησης του Νεκταρίου.

Το έργο του στη Ριζάρειο ήταν οργανωτικό, εκπαιδευτικό, συγγραφικό και παιδαγωγικό. Σύντομα οργάνωσε την σχολή με πρότυπα τα οποία αφορούσαν τον εκκλησιαστικό ορθόδοξο τρόπο σκέψης. Όμως αυτό στο οποίο ήταν αζεπέραστος ήταν η παιδαγωγική του σκέψη. Κάποτε όταν μαθητές της Ριζαρείου ήρθαν στα χέρια, ο ίδιος αντί να τους τιμωρήσει, αυτοτιμωρήθηκε, θεωρώντας εαυτόν υπαίτιο, με ασιτία 3 ημερών. Σύντομα το παράδειγμα του έγινε ανάμεσα στους τροφίμους δείκτης και η σχολή επί των ημερών του απέκτησε μεγάλη αίγλη. Άλλοτε βρέθηκε ξυπόλητος ενώπιων των μαθητών να αγορεύει, διότι εισερχόμενος στην αίθουσα είδε ένα φτωχό ο οποίος τον παρεκάλεσε, αν μπορούσε να τον βοηθήσει ώστε να αποκτήσει παπούτσια, καθότι δεν είχε. Ο Νεκτάριος αμέσως έβγαλε τα δικά του και τα παρέδωσε προς κατάπληξη των πάντων. Άλλοτε σε μια διαμάχη μεταξύ των επιστητών για το ποιος ήταν υπεύθυνος καθαριότητας των αποχωρητηρίων, ο ίδιος έλυσε τη διαφορά τους, καθαρίζοντάς τες. Τέτοια και άλλα πλείστα παραδείγματα τον ανέδειξαν και σύντομα τον έκαναν στην τότε μικρή Αθήνα ακουστό και κοσμαγάπητο.

Την ίδια εποχή επιδόθηκε σε μεγάλο συγγραφικό έργο. Πολλά έργα τα διέθεσε στο λαό και τους θεολόγους δωρεάν, επειδή αδυνατούσαν να τα αγοράσουν, λόγω της φτώχειας. Χωρίς κανένα κέρδος, με γνώμονα μόνο την ψυχική ωφέλεια, πένητας από μικρός, ασκητής και ολιγαρκής, ουδέποτε ενδιαφέρθηκε για την αυτοπροβολή και το κέρδος.

Όταν τον κατηγορούσαν ουδέποτε αντιδικούσε, παρέμενε πράος και έλεγε πάντα πως ο Θεός θα δικαιώσει το δίκαιο και την αλήθεια. Ταπεινός, μοναχικός και παρόλα αυτά προσηνής, ο ήδη σεβάσμιος γέροντας Νεκτάριος έγινε παράδειγμα ανιδιοτελούς προσφοράς και αγάπης στους πονεμένους συνανθρώπους του στις δύσκολες εποχές που διένυαν. Η ταπεινοφροσύνη και το αίσθημα ευθύνης που τον διακατείχε για το έργο που επιτελούσε, καταδείχθηκε την εποχή που πέθανε ο Πατριάρχης Σωφρόνιος, όταν του ζητήθηκε να τον διαδεχθεί και ο ίδιος αρνήθηκε.

Η φτώχεια την εποχή που διετέλεσε ο Νεκτάριος διευθυντής της Ριζαρείου ήταν κανόνας και ταυτόχρονα το ηθικό των Ελλήνων, ειδικά μετά την αποτυχία, το 1897 μ.Χ. με τον ελληνοτουρκικό πόλεμο, βρισκόταν στο ναδίρ. Ο ίδιος όμως με την ελεημοσύνη ως όπλο και το λόγο του ευαγγελίου τόνωνε την τότε αθηναϊκή κοινωνία, η οποία προσέτρεχε συχνά στα κηρύγματά του για να πάρει την συμβουλή του. Ο ίδιος διετέλεσε διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής 14 συναπτά έτη ως και το 1908 μ.Χ., οπότε και για λόγους υγείας εγκατέλειψε τη θέση του.

Στην Αίγινα ο Άγιος Νεκτάριος εγκαταστάθηκε το 1908 μ.Χ., η ιστορία όμως της εγκατάστασης του πηγαινει αρκετά νωρίτερα στο χρόνο. Ο Νεκτάριος ποτέ στη ζωή του, δεν απέβαλε την έντονη επιθυμία του για το μοναχικό βίο. Αυτή η επιθυμία ενισχύθηκε ακόμα περισσότερο κατά την επίσκεψη του στο Άγιο Όρος και την σύνδεσή του με το γέροντα Δανιήλ (βλέπε 7 Σεπτεμβρίου) το 1898 μ.Χ.

Έκτοτε έψαχνε ένα τόπο να στεγάσει ένα μοναστήρι για το τέλος της ζωής του, ένα «Εκκλησιαστικό Παρθενώνα», όπως έλεγε. Πιο έντονη και ίσως επιτακτική έγινε αυτή η ανάγκη, όταν 4 γυναίκες που ήσαν μόνες και συνδέονταν μαζί του, με σχέση πνευματικής καθοδήγησης, θέλησαν να μονάσουν υπό την εποπτεία του. Έτσι τελικά βρήκε ένα παλαιό εγκαταλελειμμένο μοναστήρι στην Αίγινα στη θέση Ξάντος στο οποίο και αποφάσισε να στεγάσει τις 4 μοναχές και άλλες 3 που ήδη μόναζαν στο νησί. Το μοναστήρι άρχισε να επαναλειτουργεί το 1904 μ.Χ. υπό την καθοδήγησή του, παρότι αυτός ακόμα βρισκόταν στην Ριζάρειο σχολή.

Η εμφάνισή του στην Αίγινα όμως συνδυάστηκε από δύο γεγονότα, με αποτέλεσμα να γίνει άμεσα λαοφιλής. Ο Νεκτάριος αρχικά θεράπευσε έναν δαιμονισμένο νέο κάτι που γρήγορα μαθεύτηκε. Οι χωρικοί τότε τον επισκέφτηκαν ζητώντας του να λειτουργήσει και να δεηθεί στον Θεό να βρέξει, διότι είχε 3 χρόνια να βρέξει στο νησί με αποτέλεσμα να έχει προκληθεί εκτεταμένη ανομβρία και οικονομική ζημία. Ο ίδιος με σύσσωμη παρουσία των νησιωτών, λειτούργησε και την ίδια μέρα άρχισε να βρέχει. Αυτά, εκλείφθηκαν ως θεϊκά σημάδια από τους Αιγινίτες, με αποτέλεσμα να θεωρούν Άγιο τον Νεκτάριο, ακόμα και εν ζωή.

Το 1908 μ.Χ. παραιτήθηκε από σχολή για λόγους υγείας αλλά και γήρατος και αφοσιώθηκε στο μοναστήρι. Η χάρη του και η φήμη διαρκώς μεγάλωνε με αποτέλεσμα μεγάλο μέρος δωρεών να κατευθύνεται στο μοναστήρι και μέσα σε 4 χρόνια επιτεύχθηκε να μεγαλώσει τόσο, ώστε να χωράει 15 μοναχές. Τα χρήματα κατευθύνονταν κυρίως στους φτωχούς του νησιού. Μεγάλο μέρος λαού και πιστών κατευθυνόταν προς το μοναστήρι, από διάφορα μέρη της Ελλάδας, για να δει ή να πάρει την ευχή του ήδη ξακουστού Νεκταρίου, κάτι που βοηθούσε και τους νησιώτες να ανασάνουν οικονομικά.

Παρότι ήταν μεγάλος σε ηλικία όταν αποσύρθηκε στην Αίγινα, δεν έπαψε ποτέ να εργάζεται είτε πνευματικά, υπέρ της εκκλησίας, είτε και χειρωνακτικά για την διεύρυνση του μοναστηριού.

Το έργο πλέον είχε χαρακτήρα ποιμαντικό, λειτουργικό, λατρευτικό, εξομολογητικό, παρηγορητικό. Στάθηκε στους ανθρώπους του νησιού σαν αδελφός, βοηθός, συμπαραστάτης, οδηγός και συνοδοιπόρος της ζωής. Τα χρόνια μέχρι το τέλος της ζωής του, έμελλε να είναι πολύ ταραγμένα.

Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους που έφεραν ηθική ανάταση και κάποια ευφορία οικονομική και πνευματική, ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ήρθε να σκιάσει την Ελλάδα. Φτώχεια, ανέχεια και όλα τα συνεπακόλουθα ενός βασανισμένου τόπου και λαού μαζί με τα σύνδρομα του φόβου και των στερήσεων εμφανίζονταν απειλητικά σε αυτά τα ταραγμένα πολιτικά χρόνια για την Ελλάδα.

Ο ίδιος όμως πάντα βοηθός, παρηγορητής, γνωρίζοντας από μικρός τις δυσκολίες του κόσμου κήρυττε την ελπίδα και το Θεό για ένα καλύτερο μέλλον, που πάντα όπως έλεγε στεκόταν κραταιός δίπλα στον πιστό λαό. Γι' αυτό και ο Άγιος Νεκτάριος για τους Αιγινίτες υπήρξε κάτι παραπάνω από ένας μοναχός που εγκαταστάθηκε στο νησί τους.

Η ποιμαντική αγωγή του ποιμνίου, μακρύτερα απο τα στενά όρια του νησιού, ήταν πάντα μέλημά του, έτσι συνέχισε το συγγραφικό του έργο, που πλέον αναγνωριζόταν τόσο από τον τύπο της εποχής για την επιστημονική εγκυρότητά του, όσο και απο μεγάλα πνευματικά ιδρύματα της εποχής.

Επίσης διέθετε περισσότερο χρόνο για προσευχή κάτι που αγαπούσε, ιδιαίτερα προς την Παναγία, που θεωρούσε μητέρα του, όπως έλεγε. Ποτέ παρά τον κλονισμό της υγείας του δεν έπαψε όμως να προσφέρει ακόμα και χειρονακτικά.

Μάλιστα συνεισέφερε στην ανέγερση νέων κοιτώνων της μονής, στη διάνοιξη δρόμων προς το μοναστήρι, ασχολείτο με την κηπουρική και άλλες χειρονακτικές εργασίες που πάντα τις θεωρούσε τιμή. Πάντα ανέφερε πως καμία εργασία δεν είναι ντροπή, αντιθέτως είναι ευλογία Θεού.

Οι δυσκολίες και οι πίκρες ποτέ δεν έλλειψαν. Παρότι είχαν περάσει πάνω απο 10 χρόνια απο την επαναλειτουργία της μονής, ο Μητροπολίτης Αθηνών Θεόκλητος αρνείτο να αναγνωρίσει την μονή, παρά την αρχική συγκατάθεσή του. Το πρόβλημα αυτό μεγάλωνε, διότι η μονή δεν αποκτούσε νομική προσωπικότητα με αποτέλεσμα να αδυνατεί να κρατήσει τις κληρονομίες και όποια αλλα οικονομικά ωφελήματα είχε απο πιστούς με αποτέλεσμα να δυσχαιρένει το φιλανθρωπικό έργο.

Κάποιοι δηλαδή, άφηναν κληρονομίες υπέρ του μοναστηριού, που το μοναστήρι αδυνατούσε να αποδεχτεί λόγω της νομικής ανυπαρξίας του. Ο Μητροπολίτης δε, είχε δυσανεμιστεί από την τροπή που έλαβε η εξέλιξη του μοναστηριού, με αποτέλεσμα να είναι ανένδοτος. Ο Νεκτάριος προσπάθησε με διάφορους τρόπους να τον μεταπείσει, όμως μέχρι τέλους της ζωής του, δεν είδε το αίτημά του να πραγματοποιείται.

Ο Νεκτάριος αρχικά αφού τελείωσε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, και ο Θεόκλητος αποπέμφθηκε λόγω του αναθέματος στον Βενιζέλο μαζί με τους υπολοίπους επισκόπους, πίστεψε πως τα πράγματα ίσως εξομαλυνθούν. Η αρχική αισιοδοξία όμως διεκόπη όταν το 1918 μ.Χ. κατηγορήθηκε από μητέρα μοναχής για ανηθικότητα. Γρήγορα όμως εξετάσεις και έρευνες του εισαγγελέα Αθηνών κατέδειξαν το ψεύδος της μητέρας της κόρης, η οποία οικειοθελώς είχε προσχωρήσει στο μοναστήρι. Εξ' αιτίας αυτού του λόγου, αλλά και κληρικών οι οποίοι στο νησί τον φθονούσαν, πιστεύοντας ότι τους παίρνει όλη την «πελατεία» και τον κατηγορούσαν πισώπλατα, ουσιαστικά δεν κατάφερε να πραγματοποιήσει το όνειρό του, την αναγνώριση του Μοναστηριού. Πάντα όμως πιστός στο Ευαγγέλιο, το παράδειγμα του Χριστού, τα γραφέντα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη, πίστευε απόλυτα στη δικαιοσύνη του Θεού. Ήταν πράος, ήρεμος, υπομονετικός σε όλες αυτές τις κατηγορίες και εξευτελισμούς που κατά καιρούς τον υπέβαλαν.

Το τέλος της ζωής του ήταν επίπονο. Η χρόνια ασθένεια του προστάτη, μαζί με τα περασμένα χρόνια της ηλικίας του και κακοπάθειες της ζωής τον ταλαιπωρούσαν. Ακόμα και τότε είχε σχέδια. Ήθελε να δημιουργήσει ένα εκπαιδευτήριο. Τελικά δεν πρόλαβε. Το 1920 μ.Χ. εισήχθη στο Αρεταίειο νοσοκομείο Αθηνών οπου διεγνώσθη καρκίνος του προστάτη.

Στις 9 Νοεμβρίου του ιδίου έτους ο Άγιος Νεκτάριος κοιμήθη. Το τίμιο λείψανο του Αγίου ευωδίαζε και ευώδες μύρον έκβλυζε από το πρόσωπό του. Αυθημερόν μεταφέρθηκε στην Αίγινα, στο Μοναστηράκι του κι εψάλη η εξόδιος ακολουθία και ετάφη εν συρροή κλήρου και λαού. Η είδηση της κοίμησής του κλόνισε από άκρη σε άκρη την Ελλάδα.

Ο τάφος του ανοίχτηκε επανειλημμένα κατά τα επόμενα χρόνια και για είκοσι και πλέον έτη το σώμα του ήταν σώον και αδιάφθορον, εκχέον την άρρητον ευωδίαν της αγιότητος ως μυροθήκη του Αγίου Πνεύματος. Αλλ' ύστερον διελύθη, κρίμασιν ος οίδεν ο Θεός, ως διελύθησαν πολλά αδιάφθορα λείψανα αγίων.

Στις 3 Σεπτεμβρίου του 1953 μ.Χ. έγινε η ανακομιδή των χαριτόβρυτων λειψάνων του, υπό του Μητροπολίτη Ύδρας Προκοπίου, παρισταμένων και άλλων κληρικών, μοναχών και πλήθους λαού. Μια άρρητη ευωδία πλημμύρισε την περιοχή. Το 1961 μ.Χ. έγινε η επίσημος αναγνώρισις του Αγίου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

“Μέγας ο Κύριος ημών και της μεγαλοσύνης Αυτού ουκ έσται πέρας, ο δοξάζων τους δοξάσαντας αυτού” ως αψευδώς επηγγήλατο. Όντως ο Άγιος Νεκτάριος είναι ο Άγιος του αιώνος μας, ο γλυκός, ο πράος, ο ανεξίκακος, ο ταπεινός και δια τούτο έλαβε και λαμβάνει τόση χάρη από τον Κύριο της Δόξης. Ο συμπαθής Άγιος να παρέχει ενί εκάστω, εν παντί και πάντοτε την πατρική και σωστική αντίληψίν του και βοήθειαν.

Το δωμάτιο στο οποίο εκοιμήθη, έχει σήμερα μετατραπεί σε μικρό ναό στο δεύτερο όροφο του Αρεταιείου νοσοκομείου, που κοσμείται από εικόνες του Αγίου και τάματα πιστών για ανάρρωση των συγγενών τους που νοσηλεύονται στην κλινική.

Ο Άγιος Νεκτάριος θεωρείτο από τους κατοίκους του νησιού της Αίγινας εν ζωή Άγιος. Τα γεγονότα όμως που περιγράφουν οι μοναχές, ο Κωστής Σακκόπουλος, φίλοι, ιερείς, νησιώτες είναι πραγματικά αξιοθαύμαστα και εξηγούν τη σημερινή λαοφιλία. Ένα από τα πολλά καταγεγραμμένα θαύματα συνέβει όταν στο διπλανό κρεβάτι που νοσηλευόταν ο Άγιος, βρισκόταν και ένας παραπληγικός, ο οποίος αδυνατούσε να περπατήσει. Τότε ακουμπώντας την φανέλα του κεκοιμημένου Αγίου πάνω του, θεραπεύτηκε. Η φήμη αυτή μάλιστα έδωσε ελπίδα στο λαό, ειδικά σε μια περίοδο όπου το Ελληνικό όνειρο της Πόλης έγινε συντρίμια με τη πυρπόληση της Σμύρνης.

Το συγγραφικό έργο του Αγίου Νεκταρίου

Στη λίστα που ακολουθεί μπορείτε να βρείτε τα συγγράμματα του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, με αύξοντα αριθμό, τίτλο, τόπο έκδοσης και χρονολογία έκδοσης (βάση και της οποίας τα έχουμε παραθέσει).

1. Λόγοι εκκλησιαστικοί, Αθήνα, 1884.
2. Δέκα λόγους εκκλησιαστικούς δια την Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, Αλεξάνδρεια, 1885.
3. Περί των Ιερών Συνόδων και περί των δύο πρώτων Οικουμενικών Συνόδων, Αλεξάνδρεια, 1888.
4. Λόγος εκφωνηθέντας εν τω Αχιλλοπουλείω Παρθεναγωγείο κατά την Εορτήν των Τριών Ιεραρχών, Αλεξάνδρεια, 1889.
5. Σχεδιάσμα περί ανεξιθρησκείας, Αλεξάνδρεια, 1890 (έργο του Ευγενίου Βουλγάρεως με σημειώσεις του Αγίου στο τέλος).
6. Αι Οικουμενικάί Σύνοδοι της του Χριστού Εκκλησίας, Αθήνα, 1892.

7. Τα παρ' ημίν τελούμενα Ιερά Μνημόσυνα, Αθήνα, 1892.
8. Περί της εν τω κόσμω Αποκαλύψεως του Θεού, Αθήνα, 1892.
9. Υποτύπωσις περί ανθρώπου, Αθήνα, 1893.
10. Φυσική Θεολογία, Αλεξάνδρεια, 1893 (έργο του Νεοφύτου Βάμβα).
11. Χριστιανική Ηθική, Αλεξάνδρεια, 1893 (έργο του Νεοφύτου Βάμβα).
12. Περί των αποτελεσμάτων αληθούς και ψευδούς μορφώσεως, Αθήνα, 1894.
13. Περί επιμελείας ψυχής, Αθήνα, 1894.
14. Ιερών και Φιλοσοφικών Λογίων Θησαύρισμα (Τόμος Α), Αθήνα, 1895.
15. Περί των αιτίων του Σχίσματος, Αθήνα, 1895 (στο περιοδικό «Ιερός Σύνδεσμος»).
16. Ποιμαντικές Ομιλίες, Αθήνα, 1895 (στο περιοδικό «Ιερός Σύνδεσμος»).
17. Ιερών και Φιλοσοφικών Λογίων Θησαύρισμα (Τόμος Β), Αθήνα, 1896.
18. Επικαί και ελεγειακαί γνώμαι μικρών Ελλήνων ποιητών, Αθήνα, 1896.
19. Μάθημα Χριστιανικής Ηθικής, Αθήνα, 1897.
20. Μάθημα Ποιμαντικής, Αθήνα, 1898.
21. Ορθόδοξον Ιεράν Κατήχησιν, Αθήνα, 1899.
22. Χριστολογία, Αθήνα, 1900.
23. Μελέτην περί της αθανασίας της ψυχής και περί των Ιερών Μνημοσυνών, Αθήνα, 1901.
24. Περί της Μητρός του Κυρίου, Αθήνα, 1902 (στο περιοδικό «Αναμόρφωσις»).
25. Περί των αγίων του Θεού, Αθήνα, 1902 (στο περιοδικό «Αναμόρφωσις»).
26. Περί των αγίων εικόνων, Αθήνα, 1902 (στο περιοδικό «Αναμόρφωσις»).
27. Περί της Ιεράς Παραδόσεως, Αθήνα, 1902 (στο περιοδικό «Αναμόρφωσις»).
28. Περί Εκκλησίας, Αθήνα, 1902 (στο περιοδικό «Αναμόρφωσις»).
29. Ευαγγελική Ιστορία δι' αρμονίας των Ιερών Ευαγγελιστών, Αθήνα, 1903.
30. Κατανυκτικόν Προσευχητάριον, Αθήνα, 1904.
31. Γνώθι σαυτόν, ήτοι μελέται θρησκευτικάί και ηθικάί, Αθήνα, 1904.

32. Μελέτην περί της Μητρός του Κυρίου, της Υπεραγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, Αθήνα, 1904.
33. Μελέτην περί Μετανοίας και εξομολογήσεως, Αθήνα, 1904.
34. Μελέτην περί του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, Αθήνα, 1904.
35. Μελέτην περί των αγίων του Θεού, Αθήνα, 1904.
36. Θεοτοκάριον μικρόν, Αθήνα, 1905.
37. Πανδέκτης των Θεοπνεύστων Αγίων Γραφών, Αθήνα, 1906.
38. Περί όρκου, Αθήνα, 1906 (στο περιοδικό «Ιερός Σύνδεσμος»).
39. Ιερατικόν Εγκόλπιον, Αθήνα, 1907.
40. Θεοτοκάριον, Αθήνα, 1907.
41. Ψαλτήριον του προφητάνακτος Δαυίδ, εντεταμένον εις μέτρα κατά την τονικήν βάσιν μετά ερμηνευτικών σημειώσεων, Αθήνα, 1908.
42. Τριαδικόν, ήτοι Ωδαί και Ύμνοι προς τον εν Τριάδι Θεόν, Αίγινα, 1909.
43. Κεκραγάριον, Αίγινα, 1910.
44. Μελέτη ιστορική περί των αιτίων του Σχίσματος, της διαιωνίσεως αυτού και περί του δυνατού ή του αδυνάτου της ενώσεως των δύο Εκκλησιών, της Ανατολικής και Δυτικής (Τόμος Α), Αίγινα, 1911.
45. Μελέτη ιστορική περί των αιτίων του Σχίσματος, της διαιωνίσεως αυτού και περί του δυνατού ή του αδυνάτου της ενώσεως των δύο Εκκλησιών, της Ανατολικής και Δυτικής (Τόμος Β), Αίγινα, 1912.
46. Περί της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, Αίγινα, 1913.
47. Περί της Ιεράς Παραδόσεως, Αίγινα, 1913.
48. Ιστορικήν μελέτην περί του Τιμίου Σταυρού, Αίγινα, 1914.
49. Προσευχητάριον καταनुκτικόν, Αίγινα, 1914.
50. Μελέτας περί των Θείων Μυστηρίων, Αίγινα, 1915.
51. Περί Εκκλησίας, 1920 (εκδόθηκε από την Ριζάρειο).
52. Χριστιανικήν Ηθικήν της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας, 1955 (εκδόθηκε από τον Αρχιμανδρίτη Τίτο Ματθαϊάκη).
53. Περί Μεσαίωνος και του Βυζαντινού Ελληνισμού (Εκδόσεις Πελασγός, 1994).

Ακολουθεί λίστα με συγγράμματα του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, για τα οποία αν και γνωρίζουμε την ύπαρξη τους, δεν γνωρίζουμε αν εκδόθηκαν ποτέ.

1. Μελέτη περί των αγίων λειψάνων.
2. Περί κήρου μελίσης και ελαίου ως προσφοράς και περί θυμιάματος.
3. Περί της αφιερώσεως των Θεω οσίων παρθένων και περί μονών και μοναχικού βίου.
4. Εορτολόγια της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας (2 τόμοι).
5. Νέον Τριαδικόν.
6. Περί Ελληνισμού.
7. Νέον Πασχάλιον αιώνιον.
8. Ερμηνεία των Πράξεων των Αποστόλων.
9. Περί της εν πνεύματι και αλήθεια λατρείας.
10. Ιερά Λειτουργική.
11. Κεφάλαια πέντε περί των λειτουργικών βιβλίων.
12. Η Θεία Λειτουργία του Αγίου και ενδόξου Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου.
13. Ιστορίας Εκκλησιαστικής μυστική θεωρία.
14. Εγκυκλοπαιδεία της φιλοσοφίας.
15. Χρηστομάθεια.

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Σηλυβρίας τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ, ἀναβλύζει γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυματώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἐτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὅσιως ἐβίωσας, ὡς Ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τὸν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν του Παρακλήτου, δοξασθεὶς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσαι, τους πιστῶς προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὁρθοδοξίας τὸν ἀστέρα τὸν νεόφωτον, καὶ Ἐκκλησίας τὸ νεόδμητον προτείχισμα Ἀνυμνήσωμεν καρδίας ἐν εὐφροσύνῃ. Δοξασθεὶς γὰρ ἐνεργείᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος. Ἰαμάτων ἀναβλύζει χάριν ἄφθονον τοῖς κραυγάζουσι· χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Ὁ Οἶκος

Ἄνθρωπος οὐρανόφρων, ἀνεδείχθης ἐν κόσμῳ, Νεκτάριε Χριστοῦ Ἱεράρχα· ζωὴν γὰρ ὁσίαν διελθὼν, ἀκέραιος ὄσιος καὶ θεόληπτος, ἐν πᾶσιν ἐχρημάτισας· ἐντεῦθεν παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε δι' οὗ οἱ πιστοὶ ὑψοῦνται,
χαῖρε δι' οὗ ἐχθροὶ θαμβοῦνται.
Χαῖρε τῶν Ὁσίων Πατέρων ἐφάμιλλος,
χαῖρε Ὁρθοδόξων ὁ θεῖος διδάσκαλος.
Χαῖρε οἶκος ἀγιώτατος ἐνεργείας θεϊκῆς,
χαῖρε βίβλος θεοτύπωτος πολιτείας τῆς καινῆς.
Χαῖρε ὅτι ἀρτίως ἠμιλλήθης Ἁγίοις,
χαῖρε ὅτι ἐμφρόνως ἐχωρίσθης τῆς ὕλης.
Χαῖρε λαμπρὸν τῆς Πίστεως τρόπαιον,
χαῖρε σεπτὸν τῆς χάριτος ὄργανον.
Χαῖρε δι' οὗ Ἐκκλησία χορεύει,
χαῖρε δι' οὗ νῆσος Αἰγίνα χαίρει.
Χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν ταφὸν σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀνέτειλας ἡμῖν, τῇ ὁσίᾳ ζωῇ σου, Νεκτάριε Ὅσιε, καὶ πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν, πάντας ἡγειρας, Χριστοῦ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῦ σὲ δείξαντος, δεδοξαμένον σε Πάτερ, θαυμάτων δυνάμεσι.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καὶ τὴν εὐθύτητα, Πάτερ τῶν τρόπων σου, ὡς προσφορὰν πνευματικὴν, δεξάμενος ὁ Δεσπότης, ἱαμάτων κρήνην σε, ἐν Αἰγίνῃ ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τοῖς ἀγίοις λειψάνοις σου, τοῖς νέμουσιν ὁσμὴν οὐρανίαν, πᾶσι καὶ θεῖαν εὐωδίαν.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁρθοδόξων δογμάτων ἐρμηνευτῆς, διδαχῶν θεοφθόγγων ὑφηγητῆς, δεικνύμενος Ὅσιε, Ἱεράρχης ὡς ἔνθεος, τῶν εὐσεβῶν ῥυθμίζεις, ἐνθέως τὸ φρόνημα, πρὸς θεϊκὴν ἀγάπην, καὶ τρίβον σωτήριον. Ὅθεν ἐν Αἰγίνῃ, θεοφρόνως ἐγείρεις, Μονὴν σεπτὴν Ὅσιε, εἰς ψυχῶν περιποίησιν, Θεοφόρε Νεκτάριε· ἐν ἧ Μοναζουσῶν ἡ πληθὺς, τὰ σεπτὰ σου προσκυνοῦσα λείψανα, εὐλαβῶς ἑορτάζει, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρετῆς διανύσας τὸν δρόμον Ὅσιε, θεοπρεπῶς μετετέθης πρὸς τὴν ἀγήρω ζωὴν, καὶ ἁγίων κοινωνὸς ὠφθης Νεκτάριε, μεθ' ὧν πρέσβευε ἀεὶ, τῷ Παντάνακτι Χριστῷ, δοθῆναι πταισμάτων λύσιν, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, τοῖς ἑορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

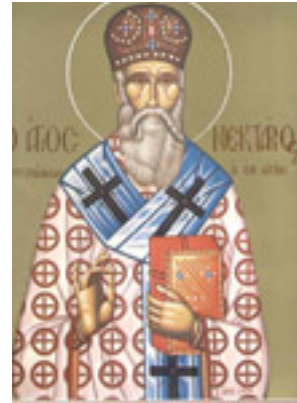
Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου - Εικόνα
από το Αγιογραφείο της Μονής
Βατοπαιδίου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου - Αγγελική
Τσέλιου © (diaxeirosaggelikistseliou.
blogspot.com)

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου -
Ησυχαστήριο «Παναγία των
Βρυούλων»

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου - Julia
Hayes© (www.ikonographics.net)

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου - Ι. Ν. Οσίων
Παρθενίου και Ευμενίου των εν
Κουδουμά, δια χειρός Παναγιώτη
Μόσχου (2006 μ.Χ.)

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου - Κύμη,
1893 μ.Χ.

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου

Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης
Πενταπόλεως Αιγύπτου -
Ωμοφόριον (εις Γραφείον
Πρωτοσυγκέλου Α.Α.)

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Ακούστε το απολυτίκιο!

Παρακλητικός Κανών Αγίου
Νεκταρίου Επισκόπου Πενταπόλεως
του Θαυματουργού

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παράκληση Αγίου Νεκταρίου

Εγκώμια Αγίου Νεκτάριου (ζωντανή
ηχογράφηση 2/9/22)

Ακούστε το απολυτίκιο!

Εγκώμια Αγίου Νεκταρίου
09/11/2007

Θαύμα Αγίου Νεκταρίου

Φωτογραφικό οδοιπορικό στο
προσκύνημα του Αγίου
Νεκταρίου
Καμαρίζας Λαύριο
Αττικής

Σχετικά κείμενα

- [1. Ακολουθία Αγίου Νεκταρίου](#)
- [2. 24 Χαιρετιστήριοι Οίκοι του Αγίου Νεκταρίου](#)
- [3. Εγκώμια του Αγίου Νεκταρίου](#)
- [4. Μεγαλυνάρια του Αγίου Νεκταρίου](#)
- [5. Άγνη Παρθένε Δέσποινα](#)
- [6. Α΄ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ](#)
- [7. Β΄ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ](#)
- [8. ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΝΕΚΤΑΡΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ](#)
- [9. Διδαχές Αγίου Νεκταρίου](#)

Σχετικές συνδέσεις

- [1. Ανακομιδή Ιερών λειψάνων του Αγίου Νεκταρίου Αιγίνης](#)
- [2. Σύναξη της Παναγίας της Χρυσολεόντισσας στην Αίγινα](#)
- [3. Σύναξις των Φθιωτών Αγίων](#)
- [4. Σύναξις των εν Αθήναις Αγίων](#)
- [5. Σύναξη πάντων των Ευβοέων Αγίων](#)
- [6. Σύναξη της Παναγίας της Οξυλιθιώτισσας στην Εύβοια](#)
- [7. Αγία Μαρκέλλα η Παρθενομάρτυς η Χιοπολίτιδα](#)
- [8. Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής της Ιεράς Νήσου Πάτμου](#)
- [9. Όσιος Σάββας ο Νέος ο εν Καλύμνω](#)
- [10. Σύναξη της Παναγίας Σηλυβριανής στην Καβάλα](#)
- [11. Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης](#)
- [12. Όσιος Δανιήλ ο Κατουνακιώτης](#)
- [13. Όσιος Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος](#)
- [14. Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς](#)

Παραπομπές

- [1. ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΑΧΩΡΗΤΟΥ](#)
- [2. Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος](#)
- [3. Άγιος Νεκτάριος](#)